

S

delegatie geschied

46830-38359.S.

5309 #113 mg

NETHERLANDS DELEGATION
TO THE UNITED NATIONS
ROOM 301, 10 ROCKEFELLER PLAZA
NEW YORK 20, N. Y.
TELEPHONE: CIRCLE 6-8889

VERTROUWELIJK.

BOA/yw

No. 1004/259

5 Mei 1950.

Nieuw Guinea.

FOTO-Bt.Z.
No. 24619

46560 *ZH*

Met verwijzing laatstelijk naar mijn schrijven van 4 Mei 1950, No. 995/256, heb ik de eer Uwer Excellentie mede te delen, dat ik overeenkomstig Uw telegraphische instructies thans ook mijn Belgische ambtgenoot strikt vertrouwelijk op de hoogte heb gebracht van de Nederlandse zienswijze inzake Nederlands Nieuw-Guinea.

De Heer van Langenhove, die mij als steeds zeer hartelijk ontving en grote belangstelling toonde voor hetgeen ik hem vertelde, bleek de mening van Sir Alexander Cadogan en Chauvel te delen dat zo mogelijk moest worden voorkomen dat deze quaestie voor de Veiligheidsraad zou worden gebracht, al dacht hij dat de Hatta-regering het tenslotte daarop vermoedelijk wel zou aansturen, liever dan zich bloot te stellen aan de oppositie van de extreem nationalistische en communistische elementen. Van Langenhove was het echter met mij eens dat de kansen voor Indonesië in de Veiligheidsraad dan aanmerkelijk minder gunstig zouden liggen dan tot dusver het geval was, alvorens de soevereiniteit over Indonesië door Nederland werd overgedragen. Immers, de invloed van Australië, dat wel is waar geen lid van de Veiligheidsraad is, maar als geïnteresseerde mogendheid toch aan de discussies zou deelnemen, en dat bovendien in de Unci is vertegenwoordigd, zou zich thans in tegengestelde zin vergeleken met vroeger doen gelden. En volgens van Langenhove zou Frankrijk, en wellicht ook Engeland, weinig geneigd zijn om, gezien hun eigen belangen in de Z.O. Aziatische regionen, een "afrodings"-streven van de R.I.S. te ondersteunen. Hier sloot van Langenhove zich dus min of meer aan bij hetgeen ik over de reacties van Chauvel en Cadogan eerder rapporteerde. Mocht deze opvatting over de vermoedelijke houding van Frankrijk en Engeland alsook Australië, juist blijken dan zou het - wil het mij voorkomen - nuttig kunnen zijn - als een der elementen van diplomatieke pressie - indien dit tijdig aan de regering van Djakarta kon worden onder ogen gebracht.

Over de

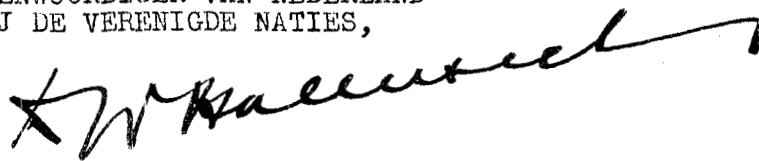
Zijner Excellentie
Mr. D. U. Stikker
Minister van Buitenlandse Zaken
te
's-Gravenhage.

Over de opvattingen der Belgische regering te dezer zake wilde van Langenhove zich niet aan een voor-spelling wagen, al gaf hij als zijn persoonlijke mening dat België zou willen doen wat het kon om het bevriende Nederland, de Benelux-partner, van dienst te zijn. Hij meende dat België, dat als koloniale mogendheid in de ogen van sommige landengroepen "également compromise" is als andere landen die nog verantwoordelijk zijn voor niet-zelfbesturende gebieden, begrip zou tonen voor de Nederlandse opvattingen, die hij, evenals Chauvel, op menig punt met instemmende opmerking persoonlijk leek te beamen.

Op één punt leverde hij een mijns inziens zeer interessant commentaar. Toen ik hem zeide dat, gezien de primitieve aard van de bevolking van Nieuw-Guinea, dat geographisch en ethnographisch met het eigenlijke Indonesië niets te maken heeft, overdracht van dit gebied aan Indonesië niet tot zelfbestuur zou leiden, maar eenvoudig de vervanging van het ene vreemde bestuur door een ander, vreemd bestuur zou betekenen, viel hij mij in de rede met te zeggen: "Inderdaad, de toevoeging van Nieuw-Guinea aan Indonesië zou er in feite een kolonie van Indonesië van maken. En wanneer Indonesië dit zou ontkennen, en op die grond bijv. zou weigeren om (indien het lid van de Verenigde Naties wordt) de voorgeschreven informatie onder art. 73e van het charter te verstrekken, dan zou een land als België zich op het standpunt kunnen stellen dat dan ook over de Congo geen inlichtingen meer behoeven te worden gegeven." Volgens van Langenhove zou het absoluut geen zin hebben om een koloniaal gebied als kolonie aan een ander land te geven, te minder wanneer dit andere land de bestuurstaak veel minder efficient zou uitvoeren dan het aanvankelijk beherende land.

Van Langenhove vroeg mij tenslotte of het Belgische lid van de Unct was, of zou worden, ingelicht. Ik moest hem daarop het antwoord schuldig blijven aangezien ik dit niet wist. Ik neem echter aan dat dit, zij het strikt vertrouwelijk, nu wel via Brussel zal geschieden, indien het niet inmiddels reeds rechtstreeks vanwege het Hoge Commissariaat in Djakarta is gebeurd.

DE VERTEGENWOORDIGER VAN NEDERLAND
BIJ DE VERENIGDE NATIES,

Copie dezes rechtstreeks
gezonden aan Harer Majesteit's
Ambassadeurs te Washington en Ottawa